

Arrest

nr. 264 676 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 17 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 3 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2021 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen vormen een gezin en hebben de Braziliaanse nationaliteit.

Op 16 november 2017 dienen de verzoekende partijen een verklaring van aankomst in bij de gemeente Affligem.

Op 27 september 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 mei 2019 besluit de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk te verklaren en neemt de verwerende partij de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Met arrest nr. 228 056 van 28 oktober 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat verzoekers indienden tegen deze beslissingen.

Op 4 mei 2020 dienen verzoekers weerom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie neemt op 3 mei 2021, met kennisgeving op 18 mei 2021, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en diezelfde dag neemt de gemachtigde tevens de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

De eerste bestreden beslissing, die geldt voor alle verzoekers, kent de volgende motivering:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.05.2020 werd ingediend door :

M. P., D.

nationaliteit: Brazilië

geboren te Anópolis op X

T. D. O. P., A.

Geboren te Goiania op X

Nationaliteit: Brazilië

En als wettelijke vertegenwoordiger van O. M. P. D., geboren te Goiana op X en O. C. Y. G., geboren te Goiana op X.

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verklaren afkomstig te zijn uit de buitenwijk van Goiânia, deze wijk gekend zou zijn voor problemen als mensenhandel, seksuele uitbuiting en handel in kinderen. Doch betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat ze persoonlijk gevaar zouden lopen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de problemen van mensenhandel seksuele uitbuiting en handel in kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende internetsites die landeninformatie m.b.t. seksuele uitbuiting en handel in kinderen bevatten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Brazilië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert

eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, ter staving van hun scholing leggen ze een schoolattesten van schooljaar 2017/2018 - 2018/2019 – schooljaar 2019/2020, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat mijnheer een werkbeplooiing voorlegt van D(...) SPRL, hij onmiddellijk kan werken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aan toont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

De verwijzing naar de bewering dat haar land van herkomst ook te kampen zou hebben met de verspreiding van covid-19 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen moet aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn waardoor zij haar aanvraag niet kan in dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Het louter verwijzen naar covid-19 toont niet aan dat zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure. Ook de bewering dat hun gezondheid en veiligheid niet kan gegarandeerd worden is eerder een bizarre bewering daar het covid-19 virus door het WHO erkend is als een wereldwijde pandemie. Overal ter wereld loopt men aldus het risico om besmet te geraken.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkenen zich volledig geïntegreerd zouden hebben in België, de kinderen hier school lopen (zie schoolattesten), ze vlot de Nederlandse taal spreken (zie deelcertificaat Nederlandse les en inschrijvingsbewijs NT2 waystage), de kinderen in de zomerperiode hebben deelgenomen aan de speelpleinwerking, Yasmim zwembad volgt, een ruime vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd – leggen verschillende getuigenverklaringen voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

De tweede bestreden beslissing, die geldt voor eerste verzoeker, stelt:

"(...)

De heer

Naam, voornaam: M. P., D.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Anypolis

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

De derde bestreden beslissing, die geldt voor tweede, derde en vierde verzoeker, stelt:

"(...)

Mevrouw:

Naam, voornaam: T. D. O. P., A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Goiania

nationaliteit: Brazilië

de minderjarige kinderen O. M. P. D., geboren te Goiana op X en O. C. Y. G., geboren te Goiana op X dienen betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid op in haar nota met opmerkingen:

"Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partijen voeren dan wel een schending aan van artikel 22 van de Grondwet en het voorzichtigheidsbeginsel, maar geven daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Verzoekende partijen voeren de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden. Het middelonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn."

De Raad zal deze beantwoorden in de bespreking van de onderdelen van het middel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële (“manifeste beoordelingsfout”) en formele motiveringsplicht, van artikel 2 van het Protocol Nr. 4 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen, gedaan te Straatsburg op 16 september 1963 (hierna: het Protocol), van de artikelen 2, 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 22, 22bis en 24 van de Grondwet, van het voorzichtigheidsprincipe, van het beginsel dat rekening moet gehouden worden met het geheel van de elementen, dat legitieme motieven moeten weerhouden worden die legaal toegelaten zijn en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“4. EXAMEN DES MOYENS :

4.1. UN PREMIER MOYEN EST PRIS

- *De la violation des articles 9 bis et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,*
- *de la violation des articles 2 et 3 de la Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs,*
- *La violation de l'article 2 du Protocole additionnel à la CEDH;*
- *La violation des articles 2, 3 et 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant ;*
- *La violation des articles 22, 22bis et 24 de la Constitution ;*
- *de la violation du principe général de bonne administration, du principe de prudence, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe de motivation matérielle et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;*
- *de l'erreur manifeste d'appréciation.*
- *de la violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme ;*

première Branche

EN CE QUE la partie adverse déclare concernant l'intégration des requérants :

(...)

ALORS QUE, ce faisant, la partie adverse se dispense d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour qui lui a été soumise ;

Que les principes généraux du droit cités au présent moyen imposent notamment à la partie adverse de prendre une attitude proportionnée au cas d'espèce qui lui est soumis et de statuer sur base de tous les éléments de la cause, en examinant in concreto les éléments qui sont soumis à son appréciation ;

Que chaque demande dont est saisie la partie adverse dans le cadre de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 est particulière et que cette particularité doit être respectée, sous peine de vider ladite disposition de sa substance ;

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le Conseil du contentieux des étrangers a considéré « qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer

en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation » ;

Que la partie adverse ne peut donc se contenter de déclarer de manière abstraite que les éléments d'intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Que, pour rappel, il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38) ;

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs d'une autorisation de séjour d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que l'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., arrêt n° 112.863 du 26/11/2002) ;

Que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre pourquoi les éléments d'intégration invoqués par les requérants et non remis en cause par la partie adverse ne constituent pas des circonstances exceptionnelles justifiant qu'ils introduisent leur demande à partir de la Belgique ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008. R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A. 179.818/29.933) ;

Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre ;

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à plusieurs reprises que lorsque « la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n° 121.440 du 8 juillet 2003 ; cfr. également C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003).

Que l'enseignement tiré de cette jurisprudence doit être appliqué par analogie au cas d'espèce ;

Qu'il semble que la partie adverse rejette de façon systématique et non différenciée les éléments des demandes basées sur l'article 9bis faisant état de la longueur du séjour - quelle que soit celle-ci - et de l'intégration comme n'étant ni révélateurs de circonstances exceptionnelles ni capables de fonder ces mêmes demandes ;

Que les requérants sont dès lors en droit de se demander comment ils pourraient faire valoir leur situation spécifique, celle-ci étant, semble-t-il, automatiquement considérée comme insuffisante et/ou non pertinente ;

Qu'en ne motivant pas in specie les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par la partie requérante ne constituent pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction en Belgique

de sa demande de séjour, la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle et adéquate;

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse n'examine absolument pas les relations particulières qui entourent la situation des requérants ;

Que les requérants résident en Belgique depuis plus 4 ans.

Que leurs deux enfants sont durablement scolarisés en néerlandais et ont établi l'ensemble de leur vie sociale en Belgique.

Que l'ensemble de ces éléments constituent une vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 de la CEDH.

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que les seules restrictions que l'administration pourrait apporter au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales précitée - et donc au droit de voir ses relations privées, familiales et professionnelles respectées - doivent, selon le deuxième paragraphe dudit article être « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires, « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elle doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

Que cela revient à dire qu'en application de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité. Il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit des requérants au respect de leur vie privée et familiale.

Que Votre Conseil a jugé dans un arrêt du 31 janvier 2012 que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, .Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (nous soulignons).

Qu'il est important de rappeler la jurisprudence constante du Conseil d'Etat en la matière qui dans un arrêt n° 105.428 du 9 avril 2002, a rappelé que « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement. »

Que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché.

Qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la demanderesse au respect de sa vie privée. (Conseil d'Etat du 7 novembre 2001, n° 100.587, RDE n° 116, p 705)

Qu'ainsi, en n'examinant la question du caractère particulièrement difficile de devoir rentrer dans son pays d'origine pour introduire une demande de régularisation, la partie adverse viole les dispositions citées à l'appui du moyen ;

De telle sorte que l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu.

deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse relève que la partie requérante invoque la scolarité des enfants. Or, elle estime que les parties requérantes ne font valoir aucun élément démontrant que leurs enfants ne pourraient poursuivre leur scolarité au pays d'origine. Elle ajoute encore que les parents ont inscrits leur enfant à l'école sachant qu'ils étaient en séjour irrégulier et que donc sa scolarité risquait d'être interrompue.

ET EN CE QUE la partie adverse refuse de prendre en compte les éléments touchant à la scolarité des enfants des requérants en se contentant d'affirmer de manière tout à fait général qu'une scolarité en cours ne constitue pas une circonstance exceptionnelle et d'invoquer l'irrégularité du séjour des requérants sur le territoire belge afin d'en déduire qu'ils sont à l'origine du préjudice qu'ils invoquent ;

ALORS QUE la décision attaquée ne prend en compte ni le droit à l'éducation des enfants des requérants ni l'intérêt supérieur de ceux-ci en considérant que la poursuite de sa scolarité en Belgique n'est pas pertinente au titre de circonstance exceptionnelle ;

Que l'article 3.1 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant précise: « Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. » ;

Que cette obligation de faire primer l'intérêt de l'enfant est encore reprise à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 qui se lit comme suit: «Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Que l'article 22bis de la Constitution précise encore « Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale. » ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a récemment rappelé à ce propos que :

« Lorsqu'il s'agit de familles, les autorités doivent, dans leur évaluation de la proportionnalité, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant. Cet équilibre doit être sauvegardé en tenant compte des conventions internationales, notamment de la Convention relative aux droits de l'enfant (Popov, précité, § 139). La Cour souligne qu'il existe un large consensus - y compris en droit international - autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (ibidem, § 140, X c. Lettonie [GCJ, n° 27853/09, § 96, CEDH 2013]. » (CEDLI, arrêt n°I9113/09 du 10 juillet 2014, Affaire Senigo Longue et autres c. France, n°68) ;

Que le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant est certes au minimum un principe interprétatif par rapport à d'autres dispositions nationales ou internationales ;

Que « l'article 3 de la Convention de New-York peut néanmoins encore engendrer des obligations ayant effet direct lorsque les autorités outrepassent les limites de leur liberté de décision : « le fait que la notion d'intérêt supérieur de l'enfant » soit une norme générale, qui nécessite une interprétation et une concrétisation, n'exclut pas l'effet direct mais oblige le juge, dans le cas qui lui est soumis, à examiner in concreto le contenu des intérêts de l'enfant en pensant les intérêts présents. Il est en effet impossible de faire totalement abstraction dans un cas concret de l'intérêt de l'enfant. Dans ce sens il est donc octroyé un effet direct à l'article 3 de la Convention. Néanmoins, l'interprétation et la concrétisation d'une part et l'évaluation de l'intérêt d'autre part supposent que l'intérêt de l'enfant doit être également opposé aux autres droits fondamentaux et obligations présents dans le procès. » ;

Que le droit de l'enfant à l'éducation est garanti par l'article 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant ;

Que l'article 2 du protocole additionnel à la CEDH se lit comme suit :

« Nul ne peut se voir refuser le droit à l'instruction. L'Etat, dans l'exercice des fonctions qu'il assumera dans le domaine de l'éducation et de l'enseignement, respectera le droit des parents d'assurer cette éducation et cet enseignement conformément à leurs convictions religieuses et philosophiques. » ;

Que ce droit à l'éducation est encore repris à l'article 24 de la Constitution ;

Que la rupture de la scolarité en cours est considérée par le Conseil d'Etat comme source de préjudice grave difficilement réparable (C.E., arrêt n°75.549 du 3 août 1998 ; C.E., arrêt n°75.994 du 29 septembre 1998 ; C.E., arrêt n°74.880 du 30 juin 1998) ;

Qu'il était fait état dans la demande de séjour de ce que les enfants des requérants ont été scolarisés depuis 4 ans en Belgique et ce dans l'enseignement néerlandophone.

Qu'il est évident qu'un changement de langue serait extrêmement néfaste pour ceux-ci.

Qu'il était encore et surtout souligné que les enfants, et particulièrement le plus jeune, ne serait pas capable de suivre un enseignement en langue portugaise, langue qu'il n'a jamais appris à écrire ou à lire étant arrivée à l'âge de 5 ans en Belgique.

Que poursuivre un enseignement en langue néerlandophone au Brésil serait non seulement inabordable financièrement pour eux mais en tout état de cause inexistant.

Que la partie adverse se devait de prendre ces éléments en considération et d'examiner in concreto si la poursuite de la scolarité des enfants des requérants, leur droit à l'éducation et l'intérêt supérieur de ces derniers constituaient ou non une circonstance exceptionnelle justifiant qu'ils introduisent leur demande de séjour en Belgique, compte tenu notamment du fait que le dernier né ne maîtrise pas suffisamment le portugais et est donc incapable de poursuivre sa scolarité au Brésil ;

Que la motivation de la décision attaquée ne fait nullement ressortir que la partie adverse aurait procédé à un tel examen ;

Que la partie adverse a en effet motivé sa décision au regard du droit à l'éducation des enfants des requérants de manière générale, inadéquate et stéréotypée en se contentant de déclarer que la poursuite de la scolarité en cours ne constitue pas une circonstance exceptionnelle et d'invoquer l'irrégularité du séjour des requérants sur le territoire pour affirmer qu'ils savaient que la scolarité avait lieu alors que le séjour était irrégulier ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A. 179.818/29.933) ;

Que votre Conseil a déjà jugé dans son arrêt 126.454 du 27 juin 2014 que la partie adverse ne pouvait fonder son appréciation des éléments invoqués dans le cadre d'une demande de séjour sur base de l'article 9bis uniquement sur le constat de l'illégalité du séjour de l'intéressé ;

Que, ce faisant, elle se dispense d'examiner in concreto les éléments qui sont invoqués à l'appui d'une demande de séjour, en violation de ses obligations au titre de l'article 9bis, et manque à ses obligations de motivation ;

Qu'en considérant que l'interruption de la scolarité de l'enfant en Belgique et le changement de système éducatif sont imputables au caractère illégal du séjour des requérants qui a choisi sciemment d'inscrire

ses enfants à l'école alors qu'ils savaient leur séjour précaire, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision ;

Que la partie adverse doit prendre en considération les éléments de la requête au moment où elle statue, comme ce pouvoir lui est reconnu de jurisprudence constante, et ne peut dès lors s'en référer à la situation passée du demandeur pour refuser de lui reconnaître le bénéfice de l'article 9bis ;

Qu'on ne peut reprocher aux parties requérantes d'avoir scolarisé ses enfants alors qu'ils étaient en séjour illégal ;

Qu'il s'agit d'une attitude normale de parents qui se soucient de leurs enfants que de vouloir leur offrir les meilleures perspectives de scolarité dans le pays où ils résident ;

Qu'en l'espèce, le dernier des enfants est arrivé en Belgique à l'âge de 5 ans et a toujours été scolarisé en Belgique ;

Que la partie adverse ne pouvait comme elle l'a fait se limiter à constater que les requérants sont à l'origine du préjudice de leurs enfants puisqu'ils les ont inscrits à l'école en sachant que leur scolarité risquait d'être interrompue vu l'illégalité de leur séjour ;

Que, ce faisant, la partie adverse refuse de prendre en considération les éléments touchant au droit à l'éducation des enfants des requérants et à l'intérêt supérieur de ses enfants mineures en raison de choix qui ont été faits par leurs parents ;

Que l'enfant elle-même ne peut être tenu responsable des décisions prises par ses parents, qui ne peut certainement pas lui être reprochée ;

Que la décision attaquée est donc inadéquatement et insuffisamment motivée ;

Que la référence à des décisions du Conseil d'Etat et du Conseil du contentieux des étrangers ne suffit pas non plus à motiver adéquatement la décision attaquée puisque la partie adverse ne développe pas le contenu de ces arrêts et n'indique pas en quoi ceux-ci seraient applicables au cas d'espèce ;

Qu'il en va également ainsi de l'arrêt n° 170.486 du Conseil d'Etat dont un extrait est reproduit par la partie adverse dans sa décision ;

Que cet arrêt se borne en outre à rappeler de manière générale que "le droit à l'éducation et à l'instruction n'implique pas automatiquement le droit de séjourner dans un autre Etat que le sien" mais ne permet aucunement à la requérante de comprendre les raisons pour lesquelles la partie adverse considère, dans le cas d'espèce, que le droit à l'éducation et la scolarité des enfants ne constitue pas une circonstance exceptionnelle ;

Que votre Conseil a encore rappelé dans son arrêt 126.454 du 27 juin 2014 que "l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, mais n'implique que l'obligation de l'informer des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé " ;

Qu'il faut conclure que le raisonnement tenu par la partie adverse ne répond pas adéquatement à l'argument principal invoqué par les requérants dans leur demande de séjour, à savoir le fait que ses enfants a suivi sa scolarité en Belgique, qu'elle ne maîtrise pas le portugais mais uniquement le français qu'elle bénéficie d'un enseignement particulier et qu'il lui est donc tout à fait impossible de poursuivre sa scolarité dans son pays d'origine ;

Que, partant, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et manque à son obligation de motivation ;

Que la décision attaquée viole également le droit à l'éducation des enfants des requérants ;

Qu'en effet, forcer les enfants des requérants à interrompre leur année scolaire en cours en Belgique et les obliger à aller poursuivre leur scolarité au Brésil dans un système éducatif différent et dans une langue qu'elle ne maîtrise pas revient à les priver de leur droit à l'éducation ;

Que la partie adverse a en outre omis de prendre en compte l'intérêt supérieur des enfants mineurs des requérants lors de sa prise de décision ;

Qu'en effet, il est indéniable que l'intérêt de ceux-ci consiste à pouvoir poursuivre leur scolarité en Belgique dans un système qu'ils connaissent et dans une langue qu'ils maîtrisent plutôt que de devoir soudainement interrompre leur année scolaire en cours pour poursuivre leur scolarité au Brésil, pays avec lequel ils n'ont actuellement plus aucune attache ;

Que le Tribunal du Travail de Huy a jugé que : « le placement dans un centre d'accueil serait dans le cas particulier de l'espèce de nature à interrompre la scolarité des enfants en allemand alors que c'est la langue de leur scolarité depuis leur arrivée. Une telle interruption méconnaîtrait l'article 3.1. de la Convention internationale des droits de l'enfant » (Tribunal du travail Huy (2e chambre), 19/01/2005 (J.L.M.B. 23/2005 - p. 993)) ;

Qu'il convient de faire application de cette décision au cas d'espèce ;

Qu'il convient donc de conclure qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse n'a pas respecté le droit à l'éducation des enfants des requérants et n'a pas fait prévaloir l'intérêt de leurs enfants mineurs ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus ;

Troisième branche

EN CE QUE, à propos de la situation au Brésil et particulièrement au Goiania, la partie adverse indique qu'il s'agit d'une situation générale qui n'implique pas un risque individuel et que les requérants n'évoquent aucun élément permettant d'apprécier le risque qu'ils encourent personnellement, il ne s'agit pas d'une circonstance exceptionnelle ;

ALORS QUE les parties requérantes ont exposés et établis :

(...)

Il est donc clair que la situation actuelle à Goiania est absolument catastrophique d'un point de vue humanitaire et sécuritaire.

Que la partie adverse ne semble pas contester la réalité de cette situation (qui est en tout état de cause indiscutable) mais se contente de refuser de la prendre en considération, arguant qu'il n'est pas établi que les parties requérantes en souffriraient personnellement en cas de retour ;

Que cette motivation n'est pas suffisante et est tout à fait stéréotypée au regard de la situation dans cette région ;

Que cette situation impacte toutes les enfants qui s'y trouvent, c'est le cas des parties requérantes qui vivent en Belgique depuis 4 ans et ne sont plus jamais retournés dans leur pays ;

Que la partie adverse ne peut exiger des parties requérantes une preuve qu'elles ne sont pas en mesure d'apporter (à savoir qu'elles risquent de souffrir de la situation au pays en cas de retour) ;

Que récemment votre Conseil a prononcé un arrêt n°226 086 du 13 septembre 2019 à propos de la situation au Venezuela tout à fait transposable au cas d'espèce :

(...)

Que renseignement qui peut être tiré de cet arrêt est tout à fait transposable au cas d'espèce dans la lecture qui est donnée des circonstances exceptionnelles dans un contexte de pays faisant face à une situation sécuritaire et humanitaire ayant atteint un certain niveau comme c'est le cas en l'espèce ;

Que votre Conseil a encore rappelé dans son arrêt 126.454 du 27 juin 2014 que "l'obligation de motivation formelle qui pèse sur / 'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, mais n'implique que l'obligation de l'informer des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé " ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n° 241.725 du 7 juin 2018 rappelé que :

« (...) en vertu du devoir de minutie qui est dérivé du principe de bonne administration, toute autorité administrative est tenue de procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à tenir compte de tous les éléments du dossier pour prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;"

3.2. In eerste instantie bekritiseren verzoekers het motief van de eerste bestreden beslissing dat de elementen van integratie niet weerhoudt als zijnde een buitengewone omstandigheid. Verzoekers menen dat deze afwijzing getuigt van een gebrek aan concreet onderzoek, rekening houdend met alle elementen. Zij verwijzen naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De motieven zijn te abstract. Zij herinneren eraan dat buitengewone omstandigheden slechts omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk, maar niet onmogelijk maken om terug te keren naar het herkomstland. De eerste bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn.

De verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en van een Raad. De motivering is stereotiep. Ook de lange duur van het verblijf van verzoekers in België (vier jaar) maakt een buitengewone omstandigheid uit. Hun twee kinderen volgen school in het Nederlands en hebben hun sociale leven in België.

3.3. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, op afdoende en omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de overige bestreden beslissingen wordt telkens verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet: het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, *in casu* een geldig visum. Verzoekers betwisten dit niet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.4. Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast bij de verzoekers die zelf zorgvuldig moeten zijn bij het indienen van de aanvraag. Zij moeten alle relevante stukken en elementen aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verplichting die rust op de verzoekers, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.5. De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers de schending tevens aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen dat verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Elementen van integratie, zoals het hebben van een werkbelofte, taalkennis, de deelname van kinderen aan een speelpleinwerking, volgen van zwemlessen en een ruime vrienden- en kenniskring opbouwen, zijn elementen die de gegrondheid van een aanvraag betreffen en niet de ontvankelijkheid. De eerste bestreden beslissing heeft dit correct beoordeeld. Ook wat de scholing van de kinderen betreft, antwoordt de eerste bestreden beslissing dat het gaat om een gewone scholing en niet handelt over noden tot buitengewoon of gespecialiseerd onderwijs. De eerste bestreden beslissing wijst correct op het gegeven dat de verzoekers als ouders illegaal in het land verbleven tijdens deze jaren. Wat de voorgelegde werkbelofte betreft, stelt de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoeker via de geijkte weg de nodige vergunningen dient te verkrijgen. Ook dat gestelde is legitiem en correct.

De Raad herinnert aan de kracht van gewijsde van het arrest nr. 228 056 van 28 oktober 2019 ter gelegenheid van hun eerdere ingediende aanvraag, dat stelt:

“(…)

Verder hebben verzoekers stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hun minderjarige kinderen schoollopen. Uit deze stukken blijkt niet dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven, terwijl anderzijds de kinderen langer schoolliepen in het herkomstland dan in België. De eerste bestreden beslissing stelt correct dat de scholing van de kinderen in illegaal verblijf plaatsvond. Nergens blijkt dat de kinderen een gespecialiseerde infrastructuur behoeven. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 ; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633).

(…)”

Voor het overige legt de eerste bestreden beslissing ook afdoende uit waarom de verklaringen van de verzoekers over de situatie uit de buitenwijken van Goiânia inzake mensenhandel, seksuele uitbuiting en handel in kinderen geen buitengewone omstandigheden uitmaken: verzoekers legden geen enkel bewijs voor dat zijzelf gevaar vormen.

De Raad kan in dit verband verwijzen naar zijn arrest nr. 228 056, dat met kracht van gewijsde stelt:

“(…)

Uit geen enkel element blijkt dat verzoekers een persoonlijk element aanhaalden waaruit kan afgeleid worden dat het risico, beschreven in de aanvraag, op hen van toepassing is. Verzoekers gaven slechts een algemene beschrijving van moeilijkheden in het herkomstland. Evenmin in het verzoekschrift worden elementen aangehaald die wijzen op een risico in hun persoonlijke situatie. Evenmin, dit ten overvloede, wordt in het middel verduidelijkt waarom een eventuele gevaarlijke situatie in Goiânia hen belet een aanvraag in te dienen bij de ambassade in Brazilië die zich niet in Goiânia bevindt.

(…)”

Verzoekers weerleggen dit niet ook niet in het huidige verzoekschrift.

3.6. Verzoekers gebruiken dezelfde argumenten om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren, naast theoretische beschouwingen, en verwijzingen naar oudere rechtspraak. Zij stellen dat in het kader van de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM ook respect voor het proportionaliteitsbeginsel in acht moet worden genomen..

De eenheid van de familie wordt niet doorbroken: de bevelen betreffen al de verzoekers. Verder voeren verzoekers geen andere grieven aan dan deze al besproken, die aannemelijk maken dat het voor hun bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar het herkomstland, alwaar zij nog familie hebben.

De Raad merkt nog op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt, enkel een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet verleent eenzelfde bescherming.

3.6.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

3.6.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.6.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen, wat niet het geval is.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen, gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.6.4. Rekening houdend met het feit enerzijds, dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.6.5. Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt opnieuw op dat in dit geval de eerste bestreden beslissing een aanvraag om toelating tot verblijf betreft. In tegenstelling tot het betoog van de verzoekers dient *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM te gebeuren. Immers vragen de verzoekers om machtiging tot een verblijf. Zij beschikken niet over een voortgezet verblijf.

Zoals eerder gesteld, betreffen de bestreden beslissingen het ganse gezin, zodat er geen scheiding in het familieleven van elkaar wordt teweeg gebracht. De verwerende partij heeft de toepassing van artikel 8 van het EVRM onderzocht, wat blijkt uit de synthesesnota met nummer 8726134, in het administratief dossier. Verzoekers hebben in hun aanvraag geen andere elementen aangehaald dan deze besproken in de bestreden beslissingen. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de motieven van de bestreden beslissingen steun vinden in het administratief dossier, correct zijn beoordeeld en kennelijk redelijk zijn.

Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven geven verzoekers geen andere concrete elementen aan buiten het bestaan in hunnen hoofde van een integratie, werkwillegheid en uitzicht op werk, gevolgde opleidingen, het schoolgaan van de kinderen en hun sociale contacten en hun relatief kort verblijf in het Rijk sedert begin 2017. Het betoog hieromtrent is voornamelijk theoretisch en vaag. Zoals de eerste bestreden beslissing stelt, is hun privéleven voornamelijk ontstaan door hun illegaal verblijf waarbij zij eerdere gegeven

bevelen om het grondgebied te verlaten negeerden. Dergelijk betoog toont evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven aan.

Er kan aangenomen worden dat de verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd. Deze elementen geven hen niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Verzoekers voeren, in wat zij een tweede onderdeel noemen van het enig middel, de schending van het hoger belang van de kind aan, zoals vervat in artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 74/13 van het Vreemdelingenwet en van de artikelen 22bis en 24 van de Grondwet.

Zij verwijzen naar de scholing van de kinderen gedurende vier jaren in het Nederlands. Het jongste kind heeft geen onderwijs in het Portugees gehad omdat zij als vijfjarige in België toekwam. Nederlandstalig onderwijs volgen in het herkomstland is onbetaalbaar, hetzij zelfs onmogelijk. Portugees schrijven kan het kind niet en de taalverandering in het herkomstland is nefast en vormt een moeilijk te herstellen nadeel. Zij verwijten de bestreden beslissingen niet afdoende te motiveren.

3.8. De eerste bestreden beslissing stelt:

“(…)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, ter staving van hun scholing leggen ze een schoolattesten van schooljaar 2017/2018 - 2018/2019 – schooljaar 2019/2020, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

(…)”

Deze motieven zijn afdoende nu in de aanvraag geen andere grieven over de kinderen werden kenbaar gemaakt.

De Raad volgt de volgende opmerking van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen:

“(…)

De kinderen van verzoekende partijen zijn geboren in 2007 en 2012. Zij hebben dus een leeftijd waarop ze zich – minstens tijdelijk gedurende de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen, minstens tonen verzoekers met hun nagenoeg zuiver theoretisch betoog niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Verzoekers hebben wel de overtuiging dat het niet te rijmen valt met het hoger belang van hun kinderen om terug te keren naar Brazilië en dat dit destabiliserend en nefast zou zijn, maar dergelijke overtuiging kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. Verzoekers tonen nergens in concreto aan dat de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling van hun kinderen niet kan plaatsgrijpen in Brazilië en ze daar een intensieve begeleiding van ouders, burens, leerkrachten, kennissen en vrienden zullen ontberen.

(…)”

En:

“(…)

Het beginsel van het belang van het kind omvat met name twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van

hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.
(...)

De kinderen van verzoekende partijen zijn geboren in 2007 en 2012. Zij hebben dus een leeftijd waarop ze zich – minstens tijdelijk gedurende de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen, minstens tonen verzoekers met hun nagenoeg zuiver theoretisch betoog niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Verzoekers hebben wel de overtuiging dat het niet te rijmen valt met het hoger belang van hun kinderen om terug te keren naar Brazilië en dat dit destabiliserend en nefast zou zijn, maar dergelijke overtuiging kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. Verzoekers tonen nergens in concreto aan dat de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling van hun kinderen niet kan plaatsgrijpen in Brazilië en ze daar een intensieve begeleiding van ouders, burens, leerkrachten, kennissen en vrienden zullen ontberen.

Verwerende partij wijst er in dit verband nog op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten.

Ook het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.
(...)

Het schoolaspect op zich is niet afdoende om in dit geval te oordelen dat de bestreden beslissing(en) het hoger belang van de kinderen schaden. De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden. Bovendien is het te wijten aan eerste en tweede verzoekers dat dergelijke situatie voorhanden ligt door hier illegaal te verblijven en te volharden in de illegaliteit. Zij wisten of moesten weten dat de situatie waarin zij zich begaven en keuze van een andere onderwijstaal eventueel gevolgen kunnen hebben op de Portugese taalkennis en schoolkennis van de kinderen. Evenmin wordt weerlegd dat het desgevallend slechts om een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland gaat, zoals de verwerende partij opmerkt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad, van de arbeidsrechtbank en van de Raad van State doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze arresten kennen in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde. Verder schenden de bestreden beslissingen niet het recht op opvoeding van de kinderen nu niet blijkt dat zij in het herkomstland geen onderwijs kunnen volgen. De kinderen hebben een jonge leeftijd en niets toont aan dat zij zich niet kunnen aanpassen aan een andere taal, zijnde hun moedertaal in het herkomstland, ook voor het volgen van het onderwijs in die taal.

3.9. In wat verzoekers een derde onderdeel benoemen, voeren zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar en citeren uit hun gedane aanvraag. Weerom stellen zij dat de motieven stereotiep zijn en verwijten de verwerende partij dat deze een bewijs vraagt dat zij onmogelijk kunnen bijbrengen.

De eerste bestreden beslissing stelt hierover:

“(…)

Betrokkenen verklaren afkomstig te zijn uit de buitenwijk van Goiânia, deze wijk gekend zou zijn voor problemen als mensenhandel, seksuele uitbuiting en handel in kinderen. Doch betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat ze persoonlijk gevaar zouden lopen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de problemen van mensenhandel seksuele uitbuiting en handel in kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende internetsites die landeninformatie m.b.t. seksuele uitbuiting en handel in kinderen bevatten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Brazilië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel

*middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).
(...)”*

De Raad oordeelt dat verzoekers de schending van de aangevoerden bepalingen en beginsel van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maken. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen in hun aanvraag is te algemeen en vaag om hieruit te kunnen besluiten dat verzoekers een gevaar lopen om onmenselijk behandeld te worden, een risico vormen voor folteringen, gevaar voor hun leven en fysieke integriteit, ook niet wat de kinderen betreft. Uit niets blijkt dat verzoekers moeten terugkeren naar “Goiânia”, zij verplicht zijn aldaar te verblijven en de kinderen daar onderwijs moeten volgen. Verzoekers hebben evenmin een verzoek om internationale bescherming ingediend en zijn wellicht niet door deze omstandigheden gevlucht naar België. Geen enkel persoonlijk element blijkt. De bestreden beslissingen konden aldus op kennelijk redelijke wijze stellen dat geen enkel middel is aangewend dat enig persoonlijk element aantoont voor verzoekers. De eerste bestreden beslissing vraagt correct in dit geval een begin van bewijs en stelt juist dat het louter uiten van een vrees voor mensenhandel, seksuele uitbuiting en handel in kinderen niet volstaat. De schending van de aangehaalde bepalingen en van de motiveringsplicht is niet aangetoond.

Te meer in het arrest nr. 228 056 al werd geoordeeld:

“(…)”

De eerste bestreden beslissing antwoordt als volgt op de aangehaalde elementen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verklaren afkomstig te zijn uit de buitenwijk van Goiânia, deze wijk gekend zou zijn voor problemen als mensenhandel, seksuele uitbuiting en handel in kinderen. doch betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat ze persoonlijk gevaar zouden lopen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de problemen van mensenhandel seksuele uitbuiting en handel in kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende internetsites die landeninformatie m.b.t. seksuele uitbuiting en handel in kinderen bevatten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Brazilië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

(…)”

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan , kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.(…)”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Buiten de elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, voeren verzoekers geen andere buitengewone omstandigheid aan.

Uit geen enkel element blijkt dat verzoekers een persoonlijk element aanhaalden waaruit kan afgeleid worden dat het risico, beschreven in de aanvraag, op hen van toepassing is. Verzoekers gaven slechts een algemene beschrijving van moeilijkheden in het herkomstland. Evenmin in het verzoekschrift worden elementen aangehaald die wijzen op een risico in hun persoonlijke situatie. Evenmin, dit ten overvloede, wordt in het middel verduidelijkt waarom een eventuele gevaarlijke situatie in Goiânia hen belet een aanvraag in te dienen bij de ambassade in Brazilië die zich niet in Goiânia bevindt.

Verder hebben verzoekers stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hun minderjarige kinderen schoollopen. Uit deze stukken blijkt niet dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven, terwijl anderzijds de kinderen langer schoolliepen in het herkomstland dan in België. De eerste bestreden beslissing stelt

correct dat de scholing van de kinderen in illegaal verblijf plaatsvond. Nergens blijkt dat de kinderen een gespecialiseerde infrastructuur behoeven. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 ; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633).

Gelet op het voorgaande acht de Raad het aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister in de bestreden beslissingen een correcte beoordeling op redelijke wijze heeft verricht en die steun vindt in het administratief dossier. Dit volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Verzoekers betwisten, wat de bevelen betreft, niet het determinerende motief dat zij de termijn van 90 dagen sedert hun binnenkomst hebben overschreden en maken niet aannemelijk dat zij legaal in het Rijk verblijven.

*Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen ingaan tegen het hoger belang van de kinderen, wijst de eerste bestreden beslissing er correct op dat geen bewijs voorligt van enig persoonlijk gevaar dat verzoekers kunnen lopen. De kinderen blijven met hun ouders omdat deze ook een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en omdat niet is aangetoond dat desgevallend een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland een onveilige en ongezonde situatie voor de kinderen teweegbrengt. In dat verband is de verwijzing naar de Europese rechtspraak, deels geciteerd door verzoekers, niet dienstig. Verzoekers beperken hun betoog voornamelijk tot een beschrijving van algemene toestanden in een bepaalde plaats in Brazilië en tonen niet concreet aan dat het hoger belang van de kinderen een verblijf in België noodzaakt. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat het belang van de kinderen in de eerste bestreden beslissing niet werd besproken. Er is geantwoord op wat verzoekers hebben aangehaald. Verzoekers tonen niet aan door een loutere algemene verwijzing naar rapporten en door het geven van theoretische beschouwingen dat het hoger belang van de kinderen vergt dat zij in België moeten verblijven in plaats van hun vroegere vertrouwde omgeving, en dat zij zich niet kunnen begeven naar de ambassade in hun herkomstland. Zij tonen niet aan dat door de bestreden beslissingen het recht van de kinderen op bescherming en nodige zorgen in het gedrang komen. Verzoekers stellen zelf: "Zij moet in concreto een precieze belangenafweging maken van de informatie, zoals die beschikbaar werd gesteld in de aanvraag om machtiging tot verblijf." Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister een belangenafweging heeft gemaakt op basis van wat verzoekers meedeelden.
(...)"*

In dit kader wijst de Raad op de wederkerige zorgvuldigheidsplicht bij het indienen van een aanvraag. Het verwijzen naar moeilijkheden in bepaalde gebieden van Brazilië volstaat niet om aan te tonen dat het hoger belang van de kinderen een verblijf in België rechtvaardigt.

3.10. Uit het voorgaande blijkt dat de exceptie van de verwerende partij moet verworpen worden omdat het voorzichtigheidsprincipe wordt begrepen als zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, dat afdoende uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen deze zouden miskennen en dat aangevoerd wordt samen met de schending van andere bepalingen. Verder hebben verzoekers verduidelijkt op welke wijze zij artikel 22 van de Grondwet miskend zien.

De Raad besluit wel dat al de door verzoekers aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet gegrond zijn.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN